

O PREVANJU ANTIČNIH IMEN – 1.del

Dolfe Rajtmajer

1 Uvod

Lepo je, da imamo prevod knjige Langobardi (1988), ki jo napisal Pavel Diakon v davnem osmem stoletju. Problem pa je, da je prevajalec tudi dr. Grafenauer, ki je hkrati postavil kriterije za prevode ključnih pojmov in da je on tudi napisal opombe in priloge. Torej vse v smislu: »Kadija te tuži, Kadija te sudi.«

Naslov tega članka bi lahko imenovali tudi Zmešnjava prevajanja imen za species in genus pri starih Slovenih oziroma Slovanih (Sclavi, Sclavorum). Normalno je, da raziskovalci preteklosti – zgodovinarji, arheologi, historični lingvisti – uporabljajo imena za antična ljudstva kot Romani, Germani, Slovani itd., ko želijo ta ljudstva ali njihova plemena razlikovati med seboj. Toda, ko gre za originalne prevode grških, latinskih in drugih antičnih besedil (virov) pred letom 1813, ko se šele prvič pojavi ime SLOVAN, SLOVANI, je to seveda neustrezno.

Izraz Slovani, ki je izpeljanka iz Slovaeni, je torej kot genus neustrezen prevod antičnega imena Sclavi, Sclavorum (species) za čas pred letom 1812/13 (Rotar, 1988). Izraz Slovani je nastal na češkem (Primec, Pohlin) z nacionalističnimi nameni Čehov do Slovakov v pomenu: »...saj smo vsi Slovani.« »Ime Slovani so si Slovenci izposodili od Čehov šele v prvih desetletjih 19. stoletja«, zapiše tudi dr. Grafenauer. Podobna dikcija je zapisana tudi v dokumentih SAZU. Kako je sedaj mogoče izraz Slovan uporabiti pri prevodih starih piscev pred tem letom? Če ga ni bilo, če še ni obstajal.

Poudarjam, da danes ni narobe govoriti o slovanskih ljudstvih pred tem letom za to, da jih ločujemo med seboj; imeli so namreč vsak svoj jezik, Veneti celo svojo pisavo. Neustrezno pa je prevajati s tem imenom (kot genus) originalne pisce, ki so pisali imena ljudstev za species: Enetoi, Sclavi, Sclavorum, Sclaveni, pa tudi Slowen, Windische, Slowenen...

Da je zadeva silno nerodna, če se milo izrazim, je razvidno prav iz prevodov dr. Grafenauerja, ki v knjigi Langobardi prevaja vse omembe Diakona Sclavi, Sclavorum (species) v genus Slovani. Torej za čas 1400 in več let nazaj. Zakaj to počne? Tako se vse sklada z njegovo teorijo priseljevanja Slovanov, ko Slovenov, Slovencev oziroma (Slo) Venetov še ne sme biti na tem geografskem prostoru pred uradno priselitvijo v 6. stoletju...Vse v stilu dr. Mačka, ki v monografiji Posotelje skozi stoletja, zapiše: »Slovani so prišli zadnji«. Zato ima Šuman (Slovenci, 2011:196) presneto prav, ko zapiše: »Današnji zgodovinarji ne ločijo izvornih imen od novih akademskih konstruktov.« V tej dikciji se lahko prepozna tudi Štih, ko v treh nasprotujočih si navedbah piše: (1.) »...uporaba pojma Slovani za zgodnji srednji vek je vsekakor napačna« (2008) (Seveda, slovenske antike sploh ne pozna!?), kar kasneje zanika: (2)«...naseljevanje Slovanov – o Slovencih v zgodnjem srednjem veku še ne moremo govoriti« in da potem zaključí: (3) »...Karantanci so govorili slovanski jezik.« Tako ne meša

samo imena za species in genus, ampak zapiše tudi napačno dikcijo slovanski jezik v pomenu ednine; obstajajo namreč le slovanski jeziki (v množinskem pomenu), torej jeziki slovanski plemen ali ljudstev. Vse to je krasno rešil učeni Trubar in lepo analiziral Janez Rotar (1988) v monografiji Trubar in južni Slovani. (Pri čemer je pravilnost tega naslova močno vprašljiva...,a o tem kasneje.)

Obstajajo pisci, ki so lahko za vzgled navedenim konstruktom:

- Pavel J. Tulajev (Vuga, 2000:67) govori o izvirnem imenu Sloveni, kot se imenujejo prebivalci Novgoroda
- Srbi prevajajo knjigo Les Slaves (F. Cont, 1989) s Sloveni...
- V grških virih pomeni beseda Rhreti Sloveni (Rezijanci), dobimo pa jo preko besede Slovo – Rheton, Rheitia pa je Slovenija že od 1. st. pr. n. e. pa vse do propada rimskega imperija. (Venelin, 2009)
- Frederjeva kronika (v obdobju 623-658) opisuje slovensko kraljestvo v času kralja Sama s-Samonem Regen Sclavinorum. V njem so bile združene poleg Karantanije še Panonija, Lužica, Moravska, Slovaška, Češka
- Med najstarejše omembe velja navedba Pavla Diakona, ko za leto 595 zapiše: Provincia Sclaborum – Slovenska država. Diakon namreč z besedno zvezo Provincia Langobardorum predstavi svojo državo – Kraljestvo Langobardov in ne deželo Langobardov (kot to prevaja naš vrli zgodovinar...). Prav na tem primeru lahko vidimo, kako naši zgodovinarji zavestno zavajajo bralce: V latinsko-slovenskem slovarju se namreč provinca prevaja kot **država** in ne kot **dežela**! Torej gre za pravno/upravni pomen, ne pa geografski!
- V H. Wetgeschichte navajajo avtorji dobesedno: »Tisti rodovi, ki so bili naseljeni v starih rimskih provincah Panonia, Norikum, Raetia in Wendelicia, so se imenovali s skupnim imenom Slowen oder Slowenen«, kar lahko prevajamo le s posebnim imenom kot Sloveni ali Slovenci, ne pa z genusom Slovan, Slovani.

2 Neustrezni prevodi za čas pred letom 1912/13

»Izvirni greh« pri prevajanju so Grafenauerjevi prevodi v knjigi Langobardi. Kljub temu, da je v že omenjenem citatu izrecno povedal, da ime Slovani do prvih desetletij 19. stoletja ni obstajalo, sam prevaja Diakonove navedbe imena za species z genusom Slovani in ne s posebnim razločevalnim imenom Sloveni, Slovenci. (Če že Venetov ne pozna.) V rimskih arhivih, pod rimske kanclije, so navedena posebna (species) razločevalna imena za ljudstva, ki so živela v podjarmljenih provincah, ki jih je Rim okupiral v treh slovensko-rimskih vojnah (Venelin, 2009) med leti 30. pr. n.š. in 9. n.š. Takrat jih seveda nihče ni imenoval z genus-om Slovani. (Seveda pa ta informacija za uradne slov. zgodovinarje ne samo, da ne obstaja, ampak je pravo bogokletstvo...)

2.1 Poglejmo nekaj primerov njegovih prevodov:

- ... Sclavorum habitatio.....v tistih krajih so prebivali Slovani. (:169/170)

- Sclavorum regionen quelle Zellia....okoliš Slovanov. (Retov, Norikov, opom. avt.) v Zilski dolini. (:170/171)
- Sclavi Hisriam....Slovani v Istri. (172/73)
- Sclavis in Baiariorum (Noričani in Bavarci, opom. avt.)....Slovani in Bavarci. (:172/73)
- Victoria de Sclavis.....zmaga nad Slovani. (Katerimi? ...ki so bivali na geograf. področjih od Baltika do Jadranskega, Egejskega in Črnega morja???, op. avt.) (:196/97)
- in Avgusto a Sclavis....Slovani v mestu »Avgustum«. (:172/73) Na osnovi pravilne lokacije tega mesta, bi raziskovalci odkrili, za katero pleme Slovanov gre, pa tudi približen čas...Kar pa je nevarno, saj tedaj Slovanov tu še ne sme biti...(opomba avt.) Če že prevajalci te knjige niso vedeli »kaj pomenijo originalna imena v tistem času (???)«, bi pač morali uporabiti isti termin kot Diakon.

2.2 B. Hacquet v knjigi Veneti, Iliri, Slovani (slov. prevod iz leta 1996, original v nemščini iz leta 1801) piše: O Venetih ali Slavencih (Von den Winden oder Slavenci). Omenja, da so med Veneti ali Slovenci tudi Ziljani, tj. slovansko pleme iz doline Karnijskih Alp...Prevaja jih iz Geilthaler ali Silauzi...Kako lepo ločuje imena za species in genus; pred 200 leti! Nato piše še o Krajncih (Krainer ali Krainze), pa Istranih, Japodih, Vipavcih,pa tudi Slavoncih. Avtor pripoveduje, da so bili Veneti prvotni zahodni, Iliri prvotni srednji in Slovani prvotni vzhodni staroselci, kjer se je slovenščina utrdila in ostala...Naštevava vsa slovanska plemena s svojimi posebnimi imeni (species). Ta knjiga bi morala biti prava poslastica za raziskovalce, ki bi ob drugih staro-novih virih doprinesla k zanimivim odkritjem...Najprej bi se je morali lotiti seveda pravi historični lingvisti, ki obvladalo grški, latinski in germanski jezik, pa nekaj slovanskih, pa seveda da so strokovnjaki za rimski čas...V njej je prava zmeda imen, za kar sta kriva prevajalec in pa urednik. Sicer pa avtor lepo pove, da gre za Venete oziroma SLAVENCE (Von den Winden oder Slavenci): (1) Enači torej Venete s Slavenci; Winden so torej Slovenci, ne pa Slavi ali Slavus ali Slovani. (2) Iz Slavenci torej ni mogoče preiti v Slovane – Slavus, ker jih jasno enači z nemškim imenom Winden (včasih tudi Vinden), ki se vedno prevaja v Sloveni, Slovenci, nikoli pa v Slavus-Slovani. Za raziskovalce pa je pomembna tudi knjiga A.T. Linhartova Poskus zgodovine Krajnske in...iz leta 1791, katere poglavja so navedena v Hacquetovi knjigi. Koliko raziskovalnih diplomskih, magisterskih in doktorskih ter drugih nalog bi bilo potrebnih, da osvetlijo staro slovensko zgodovino.(Podrobneje o obeh knjigah kasneje-v 2. delu)

2.3 Umetnik Bor proti profesionalnim zgodovinarjem

Matej Bor, ki ga dr. Grafenauer grdo zmerja v opombah knjige Langobardi, češ da bi moral biti manj umetnika in veliko več zgodovinarja, je postavil hipotezo, da je beseda Slovenci celo starejša kot krajša oblika Sloveni. Na to sklepa iz venetskega zapisa »Slovonici« in imena rimske kolonije »Slovenski«. Pomembno zanj je tudi, da je ime Veneti nastalo tako, da je pri Latinih iz imena Slovenci odpadel začetni zlog »Slo«, črko c pa so zamenjali s t in dobili Venti oziroma Veneti. Seveda pa ta »zgodba« za naše monopolne zgodovinarje ni realna, saj po

teoriji priseljevanja v 6. stol. Latini ne bi več mogli vplivati na imena ljudstev po svojem propadu....

2.4 Trubar in južni Slovani

Naslov je problematičen, saj je Trubar vedno govoril le o Slovencih (»Moji lubi Slovenci«), Hrvatih, Slavoncih, Srbih, Dalmatih, Bolgarih....Imenoval jih je torej s posebnimi primerjalno razločevalnimi imeni (species) in ne s skupnim izenačevalnim imenom Slovani (genusom). Rotar to tudi potrdi: »Da Trubar leksema v pomenu slovanski v nagovorih svojih knjig ni zajemal in se k Slovanom ni obračal.« (Rotar, 1988: 189) Tudi nemški prevod v zaključkih te izjemno dobre knjige ni ustrezen, saj je potrebno – kot pravi J. Kopitar – besedo »Slave« prevajati kot Sloven, »Slavin« pa kot Slovenka. (Šuman, Slovenci, 2011) Iz nemških imen - kot smo že omenili - Slavi in Wendi ali Windische ni možno prevajati v Slovan, Slovani, saj gre pri nemških avtorjih za posebna imena (species).

Naslov pa je sporen tudi zato, ker beseda južni pomeni geografsko oznako vseh po Trubarju imenovanih slovanskih ljudstev: Sloveni, Slovenci, Hrvati, Dalmati, Panonci, Srbi, Bolgari. Za Slovence je dr. Grafenauer jasno zapisal (Diakon, 1988, opombe in priloge), da so najbolj zahodno slovansko ljudstvo...Naslov bi lahko torej bil Trubar, Slovenci in južni Slovani.

Trubar je po letu 1566 uporabljal kot species tako ime Slovenci (kar je prebral tudi Bor v venetskih napisih) kot krajšo obliko Sloveni (:188), kar je v nemščini zapisal kot teuetsche sprach ali le teuetsch, oziroma windische sprach ali windisch.

Je pa tudi Rotar naredil napako, saj je iz nemščine prevedel: »...die alle sich der Windische Sprach gebrauchen« , v »...vsi se poslužujejo slovanskega jezika.« Tako je za nemški prevod posebnega imena (species) uporabil splošno – skupno ime za genus. (:178) Podobno je tudi Dalmatin (Biblia, 1584, po Rotar, 1988:184) uporabil v prevodu Windische sprach (species) v Slovanski jezik (genus). V Bohoričevo latinsko poimenovanje pa se je vmešal A. Sovre: »...ker slabo razločuje med slovenskim in slovanskim« ter mu poslovenil iz slovansko v krajnsko oziroma slovensko. Torej slovensko, ne pa slovansko!

Zanimivo je, da Trubar dvopomenskih leksemov (kar smo že navedli) slovenski-windisch in slavus-sclavorum nikoli ne uporablja v pomenu hrvaško. In to kljub temu, da poudarja, da je prav hrvaški jezik najbolj primerljiv s slovenskim. (Rotar, 1988:194) Pri tem pa med Krajnce in Slovence šteje »die Windische oder Slaven die man sonst Bessiaken nennt. Torej Slovane, Slovence iz panonskega zgodovinskega prostora. (:195)(P.s.: Torej Krajnce in ne Kranjce!)

Rotar omeni tudi, da je H. Megiser v Annales Carinthiae (1262) zapisal trditev, da so Koroško naselili »Windische und Slavonische Voelker«, in dodaja še: »...da je v Trubarjevi zavesti in v zavesti drugih reformatorskih piscev le obstajala nekakšna bleda predstava o prejšnjih stoletjih in mogoče celo o karantansko/panonski dejanskosti, ki jo je jezik v drugi polovi 16.

stol. še izpričeval...« (:196)(V Rezijanščini še danes.) V sklopu Allinejeve teorije kontinuitete bi danes temu rekli: Sliši se notranji glas intelektualcev in umetnikov (kot npr. M. Bor), ki so po intuiciji čutili povezavo slovenskega jezika s starimi ljudstvi Karantanije in Norika nazaj v predrimski čas (Slo)Venetov, Karnov, Vindeličanov, Panoncev...Gornji zapis dr. J. Rotarja za nas pomeni, da se je tudi on, kot mnogi drugi – od Valvazorja preko Plečnika do Kogoja – čutil močno povezanega s temi idejami, ki pa jih žal ni mogel racionalno pokazati, saj je bil tudi sam del sistema, ki je enoumno prisegal na teorijo priseljevanja v 6. st., kot pravi dr. Maček: »Slovani so prišli kot zadnji!«

Ko F. Zwitter razpravlja o histografiji 16. in 17. st. in o Karantaniji, tudi zapiše: »...da tedanjim historikom ni bilo neznan, da je eksistiralo v zgodnjem srednjem veku pleme Karantancev, da je bilo to pleme **slovansko** in da je imela Karantanija večji obseg kot poznejša Koroška.« Žal pa je Zwitter prezrl, kot omenja Rotar, da se Trubar na svoje ljudstvo ni obračal v pomenu **slovanstva**..., pa je zato uporabil napačen prevod, oziroma je zamešal ime za species z genusom.

Zanimiv je tudi zapis hrvaško-slovenskega duhovnika A. Vramca (Rotar, 1988:210), ko zapiše posebno ime »...na **Slovenjeh**« pri opisu dogodkov ob kmečkih puntih za bezjaško-sklavonski prostor. Rotar poudarja, da tudi Vramec **ne pozna meje med Bezjaki in Spodnje Štajerci**. To je pomembna informacija, ki se dopolnjuje z Venelinovo zgodbo cerkvenega dostojanstvenika, ki je potoval iz Rima preko Trsta, Reke in Karlovca ter Zagreba na sever...Ko je prečkal Savo, so mu povedali, da je sedaj stopil na slovensko. Za Slovence je uporabil podobno ime kot Vramec tudi M Škibin, (čeprav gre pri njem za ljudsko in ne geografsko ime) ki v knjigi Veneti so bili Sloveni in **Sloventji, (2010)** ponovno analizira venetsko pisavo in napise ter tako nadgrajuje Borove prvotne študije.

3 O ENOUMJU SLOVENSKIH ZGODOVINARJEV

Dr. Jože Maček, avtor monografije Podčetrtek skozi stoletja (2008: 11-12), je sicer obrobni pisec zdrav okrog nepoznavanja (nepriznavanja) antičnih (Slo)Venetov, vendar je značilen: lepo kaže, kakšno enoumje vlada med monopolnimi zgodovinarji, ki sploh ne »poznajo« antične etnogeneze starin Slovenov. Le-ti so najbolj zahodno slovansko pleme, ki so govorili stari slovenski jezik, ki ga temeljito analizira M. Škibin v zgoraj omenjeni monografiji.

Naj povzamemo Mačkovo pisanje za področje jugozahodno od Petovie za obdobje konca antike: »Rimsko cesarstvo je pod udarom različnih, predvsem germanskih plemen propadlo leta 476«, ko je Odoker premagal cesarja Romula Avgusta. (Svetovna zgodovina) «Začelo se je preseljevanje narodov..., kot zadnje dejanje tega preseljevanja, bi lahko šteli prihod Slovanov...« To pravljico konča z navedbo krajev, »...kjer so domnevno našli materialne dokaze o prihodu novega, slovanskega ljudstva v Posotelje. Je pa to še slabo raziskano, morda je bronasta zapestnica dokaz za to,...pa višinske utrdbe, pa lesene hiše, ki so zamenjale kamnite...Vse te najdbe je mogoče začasno umestiti v čas med 7. in 9. stoletjem.

Se pa zdi, da bodo prihodnja raziskovanja pokazala tudi gradiva kasnejšega časa...« Dr. Maček je zelo učen profesor, primarno naravoslovec, kjer veljajo stroge metode znanstvenega raziskovanja. Zato človek težko sprejme tako neznanstvene razlage...Če že ni prebral Venelina (Starodavni in današnji Slovenci izpred 160. let), pa Šumana Slovenci izpred 110 let in Allinea Razvoj evropskih jezikov izpred 14. let, pa tudi študije H. Weltgeschichte, ki jo je napisala večja skupina nemških avtorjev na začetku 20. stoletja, pa bi moral poznati vsaj knjigo Popperja Logika znanstvenega odkritja, kjer med drugim avtor tudi pove, da »kar velja stoletja, ne more biti slabo« oziroma,« da tam, kjer je dim, je vsaj malo ognja!» (Okrog Venetov, njihove pisave in njihovih različnih imen je res veliko ognja!)

5 LINHARD IN NJEGOVI KRAJNCI (Zaradi posebnosti in obsežnosti teh pričevanj bomo ta del objavili v posebni študiji kot 2. del razprave O prevajanju antičnih imen.)

6 PRIMERJAVA RAZISKOVANJ LASTNIH ETNOGENEZ SRBOV, HRVATOV IN SLOVENCEV

6.1 Srbskim akademikom so včasih doma očitali, da se sploh ne trudijo s popularizacijo in aktualizacijo starosti svojega imena (species), starosti svojega etnosa in staroživosti svoje družbene organiziranosti. Človek dobi vtis, da je zanje samoumevno, da so »naj« (starejši) narod, pa tega ne obešajo na veliki zvon, kot to počno npr. Hrvati. (Psunski, 1944, Hrvati v luči zgodovinske resnice, slov.izd. 2009, V. Rajičević)

Poglejmo nekaj navedb starih avtorjev iz te knjige:

- Ruski car Peter Veliki je, (Orfelinijeva zgodovina o Petru Velikem, 1711) ko omenja borbe s Turki, dejal, «...da se naj Srbi uprejo Turkom» Za vzgled jim je ponudil »njihove davne prednike«, med njimi celo Aleksandra Velikega-Makedonskega. (Očitno je v zgodovinopisju vse možno...)
- V Češkem državnem arhivu je tudi zapis Aleksandra Velikega: »...najslavnejšemu...in najštevilnejšemu našem narodu Srbskem«
- F. Raški je med drugim zapisal: Pod imenom Srbi poznajo Slovane Grki in Rimljani že od 7. st, pr.n.š. (Povest Slovena:6)
- Herodot omenja, da so Srbi za Indijanci največji narod na svetu
- V Bizantinski zgodovini pravi L. Hakokondil, da so Srbi najstarejši narod na svetu
- V Muenchenski knjižnici hranijo zemljepisne zapiske iz 9. stoletja, kjer je mogoče razbrati, »da so Srbi tako veliko carstvo, da so iz njih izšli vsi slovanski narodi.«
- Nемеc Zerning v knjigi Etnografija iz leta 1855 trdi, da so Srbi matično ime vseh Slovanov
- Podobno Fortuna Durich na osnovi Delimirjeve češke kronike in zapise Prokopija iz Cezareje zatrjuje, »da so Srbi kot narod z vsemi znaki državne organizacije obstajali že v Kristusovem času

- Tudi nemški zgodovinar Schlezer je zaključil leta 1802, »...da so imeli Anti in Slovani nekoč skupno ime Srbi
- V Zgodovini narodov srednje Azije piše, da je kitajski obmejni poglavar prosil cesarja za pomoč »proti Srbom, ki so povsod znani po moči, konjih, orožju in razvitosti«
- Plinij je v času Kristusa zapisal nekaj imen ljudstev in med njimi tudi Serbi
- Pavel Vitezović piše, da so Srbe 35 let pred Kristusom v Makedoniji premagali Rimljani, na kar so se Srbi umaknili (pobegnili) preko Save in Donave in se naselili v Vojvodini in Slavoniji
- Kalaj je o starosti srbskega imena zapisal, »da so se vsi slovanski narodi v pradavnini, kot kaže, imenovali Srbi. (Mož meša imena za Srbe in Slovence)...

6.2 Gornji podatki o etnogenezi Srbov so seveda bili (še zlasti med obema vojna) trn v peti hrvaškimi historikom, ki so svojo državnost potrdili šele s Trpimirovo listino leta 852. Ivan Jurič v knjigi Podrijetlo Hrvata (2013) zelo korektno opredeljuje problematiko in izvor imena Hrvat, pa tudi etnogenezo svojega ljudstva. Je pa osnovna ideja njegove knjige genska pripadnost prebivalstva današnje Hrvaške in sosednjih ljudstev. Seveda pa se loteva tudi zgodovinskih analiz.

Ko govori o etnogenezi omenja tudi specifičnost nastanka imena Hrvat: »Za naziv hrvatskoga naroda najvažnija je činjenica da je knez (ili možda kralj) Trpimir u svojoj darovnici god. 852 upotrebil hrvatsko ime za populacijo ljudi, odnosno naroda kojemu je bil na čelu. Naravno, ostaje nejasno, što je to ime značilo prije Trpimira i zašto je baš to ime upotrebljeno.« Ker pa je ime Hrvati iranskega izvora, omenja, da se je skupina ljudi s tem imenom naselila (med 6. in 9. st.) na delu današnjega ozemlja Hrvaške, dala to ime domorodnemu ljudstvu, sami pa so prevzeli od njih jezik in kulturo... To torej pomeni, da ime za species Hrvati ni staro ime avtohtonih ljudi, temveč da so ga ti le sprejeli, ali pa jim je bilo vsiljeno...Po teoriji kontinuitete lahko sklepamo, da je bilo to avtohtono ljudstvo pleme Slovanov: ali predniki Srbov ali Slovenov...

Jurič meni, da se je v času neolitske agrarne revolucije, ko je zaradi enormno povečane prehrane zelo poraslo prebivalstvo plodnega polmeseca, začelo tudi neolitsko preseljevanje proti severu, tj proti Evropi. To pa je tudi teza historičnega lingvистa M. Allinea, ki skozi svojo stroko ugotavlja, da so predniki današnjih ljudstev Evrope že bivali na sedanjih tleh v času neolitika, če ne že tudi prej...Juričeve genske analize potrjujejo, da je na območju srednjega Balkana del prebivalstva z neolitskimi »haplogrupami« E, J in G. Preko arheoloških najdb divje in domače drobnice ugotavlja, da so te izkapanine našli pretežno na ozemlju s hrvaškim pra-prebivalstvom, ki je prišlo z drobnico v neolitiku na sedanje geografsko področje.

Nekateri zgodovinarji prenašalce neolitske agrarne revolucije v donavski prostor (preko Anatolije) imenujejo pred indoevropejce, drugi pa dokazujejo, da se je ta »zgodila« samostojno na balkanskem polotoku. Tretja skupina pa meni (M. Garašinin, Predzgodovina Balkana, po Vuga 2005:68), da je potrebno balkansko/anatolski prostor jemati kot enovit, med katerima je tekla obojestranska tako migracija kot kulturna izmenjava. V tem prostoru

pa se je začela tudi vzreja drobnice, kar se sklada z Jurićevo tezo. Obstaja pa tudi velika verjetnost, da je šel razvoj v nasprotni smeri, tj. iz neolitskega Podonavja preko Egeja in dalje na vzhod ..., pri čemer je imela vinčarska kultura pomembno vlogo; v ta kontekst naj bi spadala tudi Vlasac in Lepenski vir na Donavi, kjer so našli v drugi polovici 5. tisočletja pr.n.e. tudi ostanke žitaric. (Todorović, po Vuga, 2006: 69) Tudi te navedbe so skladne z Alinejevo teorijo kontinuitete. (Da je centralna evropska naselitev stalna že vsaj od neolitika dalje.)

6.3 Če se torej srbski akademski zgodovinarji sploh ne trudijo na veliko popularizirati svojo staro zgodovino glede na najstarejše zapise imena za species Srbi, če se Hrvati na vseh koncih trudijo, da bi bili njihovi predniki »bolj stari«, potem velja, da se slovenski monopolni historiki prav trudijo, da bi bili predniki Slovencev čim mlajši; vse v stilu dr. Mačka,«... da so Slovani (moral bi napisati Sloveni, op. avt. teksta) prišli kot zadnji...« Ne poznajo Venetov na prostoru, kjer so od nekdanj (in še sedaj) govorili Slo-venetski jezik, torej pra-slovenščino, poznajo le »neke Slované, za katere pa se ne ve, od kod so prišli«, za čudo pa »vedo«, kdaj se prišli, (ne da ponudijo resnično znanstveno relevantne dokaze...) ne priznavajo venetskega jezika kot izhodišča za sedanji slovenski jezik (navkljub stotinam Topominov po vsej srednji Evropi, ki so časovno pred- in rimskega izvora, praviloma pa pred »uradno« priselitvijo), ne poznajo logične kontinuitete med avtohtonimi ljudstvi na relaciji Veneti-Noričani-Reti-Karantanci-Sloveni oziroma Slovenci.

Trije sosedni slovanski narodi (to poglavje je malo hudomušno prikazano, pa zato morebitne srbske in hrvaške bralce prosim, naj mi ne zamerijo, ker sem si njihovo zgodovino sposodil zgolj za to, da karikirano prikažem monopolne profesionalce na slovenski (sončni) strani Alp; imamo torej tri povsem različne zgodbe za etnogenezo svojega ljudstva, ki pa so jih sprožili trije povsem različni timi akademskih historikov...Bog naj pomaga mojim, da si snamejo uzde in stranska očala za fijakarske konje; a hvala bogu, če se motim, saj se potem globoko opravičujem tudi mojim, ob pogoju, seveda, da ponudijo zares verodostojne vire in literaturo...(Problematiko teh virov najde bralec v članku Kratka zgodovina Slovenije, ki je na tem istem spletu, našli pa jo bodo tudi v 3. delu te študije, ko bomo obravnavali Linhartove zgodovinske navedbe rimskih državljanskih vojn proti koncu rimskega imperija..., tj. v 2. Linhartovi knjigi.)

7 NAMESTO ZAKLJUČKOV

Moderni historični lingvisti bodo imeli tako še veliko dela, da postavijo na pravo mesto skupno (genus) oziroma posebna imena (species) za Slovence, Slovence. Očitno namreč je, da zmešnjava traja že predolgo, preko 200 in več let (Od Linhartovega Poskusa zgodovine Krajncev...) in da tega ne bodo zmogli narediti (pobegniti iz stare paradigme) naši vrli profesionalni zgodovinarji sami! (Da bo jasno: Vse naše navedbe se nanašajo le na pred rimski in rimski čas in delno še na čas slovenske Karantanije. Za vsa druga zgodovinska

dejstva se globoko priklanjamo nad njihovim delom, znanjem in kulturološkim prispevkom k slovenski znanstveni misli.)

Omenili smo že kritiko dr. Grafenauerja nad Borovimi študijami Venetskih napisov, ko mu sugerira, da kritično zgodovinopisje ne more delovati na osnovi umetniško-romantičnih interpretacij. Profesor je bil v tej kritiki v mejah normalnega znanstvenega komuniciranja. Pri kritiki Šavlijevih študij, pa je zgubil občutek za mero in etičnost. Jasno je, da je dr. Šavli trn v peti našim profesionalnim zgodovinarjem, saj je predvsem zapisal preveč zgodovinske resnice o veliki četverici, ki se imenuje Kos oče in Kos sin ter Hauptman in Grafenauer. Čeprav so živeli in ustvarjali v nekih za znanstveno ustvarjalno misel pogubnih časih, saj je skoraj nemogoče, da bi bili profesionalni zgodovinarji v takšnih družbeno-političnih razmerah popolnoma neodvisni, pa le ne bi bili smeli tako izkriviti prave slike etnogeneze Slovencev, Slovencev.

Kje je tu danes (kritično) slovensko zgodovinopisje (?) in kje so in kašni so odgovori na vprašanja:

1. Kaj je z realnostjo zgodovine?
2. Ali ima zgodovinopisje pristop do prave resnice preteklega?
3. Ali imamo Slovenci pravico do prave resnice svoje preteklosti?
4. Ali so naši akademski zgodovinarji monopolisti?
5. Ali so ideološko zamejeni ? in
6. Ali so ne dialoški?

4.1 Šavlijeva monografija Slovenska država Karantanija je izjemno berljiva strokovno-znanstvena študija, saj je strogo dokumentirana z zgodovinskimi listinami, tam pa, kjer teh ni, avtor naravnost pove, da gre za hipotezo. Iz nje nedvoumno spoznamo, da

4.2 naše zgodovinopisje za antični čas in zgodnji srednji vek ne pozna prave resnice preteklega, saj jo je velika četverica močno zameglila.

4.3 Šavli pove naravnost to, kar nam kratijo uradni zgodovinarji: Da so monopolisti popolnoma izkrivili najpomembnejši del slovenske zgodovine, še zlasti čas prehoda iz Norika v Karantanijo.

4.4 V slovenskem zgodovinopisju velja totalni monopolizem za to obdobje, navkljub desetina knjig in študij, ki pripovedujejo drugačne resnice o etnogenezi slovenskega ljudstva, (Tako doma kot na tujem) predvsem pa o razvoju slovenskega jezika. (Kot je vedno bolj jasno, da se latinščina ni prinesla v italjski prostor, ampak da se je tam šele razvila, tako človek sluti, da so Sloveni razvili svoj jezik-slovenščino na tem prostoru, ki je bil nekajkrat večji kot je danes; seveda desetine stoletij prej kot to trdi uradno zgodovinopisje.)

4.5 Šavli je tudi jasno povedal, da je že od prvega Kosa do dr. Grafenauerja velik del naše zgodovinske resnice uokvirjene z ideološko zamejenostjo; če je to do osamosvojitve še nekako razumljivo, pa je to zadnjih 20 let pravi absurd!

4.6 Grafenauerjeva kritika Šavlijevih študij je tipičen primer nedialošnosti; torej gre za totalni monopolizem; za vladavino argumenta moči, ne pa odprtega, akademskega dialoga, ki edini lahko prinese spremembo paradigme...Tudi nam gre le za to. Predvsem pa je pomemben naš jezik, njegov razvoj. In človeku je hudo, kaj vse se dogaja z njim, kako ga današnja menedžerska logika roparskega kapitala mrcvari...(Če si dovolim aktualizacijo zgodovinskih dogajanj) Dovolil si bom zapisati tudi sledečo misel - idejo: Ker smo kot izjemno mali narod zelo ranljivi glede materinega jezika, (veliki sistemi s svojo ihto po dobičkih, kar je glavni cilj gospodarske in kulturne globalizacije, bodo vedno bolj agresivni) bi morali tudi sami agresivno negovati svojo slovenščino! Npr. tako, da uvedemo v vsaj osnovno izobraževanje predmet Narečja slovenščine s poudarkom na Rezijanščini...)

Bralcem se opravičujem, ker sem verjetno kaj pomanjkljivo zapisal; prav tako vsem, ki sem jim izrekel kritiko. Je pa to nujno, saj je potrebno to sprenevedanje monopolistov čimprej prekiniti, da ne bomo čakali še naslednjih sto let. Tu stavim na kritičen pristop vsesplošne slovenske strokovne kot laične javnosti. Bi pa bilo potrebno takoj ponuditi javnosti - še zlasti v vzgoji in izobraževanju - vse tiste novosti, ki enakovredno obravnavajo obe možnosti, tako kontinuiteto kot priseljevanj v 6. stoletju... To bi izjemno poživilo zanimanje za zgodovinsko vedo, še zlasti ob uporabili metod proučevanja/ raziskovanja in ne zgolj kot nekega klasičnega šolskega predmeta..., ki v statistiki šolskih ocen greni življenje mladim.

Maribor, oktober 2013